

EL POBLE: CATALA

5 Cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES
PAISOS D'UNIO POSTAL:

ANY VII • Barcelona, dissabte, 10 de setembre de 1910 • NÚM. 2.015
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL. TELÉFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
CATALUNYA I NACIONS IBERIQUES
PAISOS D'UNIO POSTAL:

5 Cts.

CLÍNICA C. CROUS

Herpes, Tuberculosis pulmonar, Vias urinàries. Curació segura i ràpida. CARMEN, NÚM. 56, PRINCIPAL.—Véase anuncio cuarta página.

LA SIFILIS VENCIDA

Los éxitos inesperados obtenidos con el BROSOL en el tratamiento de la SÍFILIS (sífilis, Pírcula, etc.) permiten asegurar, en algunos meses, la curación definitiva y radical de la sífilis. Ya no es necesario soportar inyecciones dolorosas. Ya no hace falta angustiar ni marear, veneno violento.

Un cas de ridícula intolerancia

L'exclusiva de les festes del Centenari de Balmes

No recordem en la nostra vida periòdica un cas d'acaparament d'informació com aquest del Centenari de Jaume Balmes.

EL POBLE CATALA serveix als seus lectors una informació sempre honrada i completa com els elements li permeten. Aquí suposem que al públic li interessa tot, i tant si l'aconteixement ens és favorable com si ens és advers, procurem contar-lo imparcialment.

El comentari respon a la nostra manera de pensar: la narració és sempre tan fidel com l'esforç voluntari per la recerca de la veritat permet a l'home habilitat a la violència de les lluites polítiques. Y estem molt orgullosos de fer-ho així, perquè d'aquesta manera treballam per la cultura del poble.

Però, no ha dolgut el boicot que se'n ha fet en lo del Centenari den Balmes. Ens hem tingut d'enterar de tot per conductes indirectes i fins s'ha arribat a negar-nos l'entrada en actes oficials. Y això ens ha dolgut, no per nosaltres ni pels nostres lectors als que no ha faltat la informació, sinó per l'estat d'arràs i de moladura que descobreix en els organitzadors.

Quan als Estats Units o a Anglaterra se fa pels catòlics un Congrés Eucarístic, els diaris protestants no donen compte mentre sigui un fet social interessant. El Matin de París ha publicat moltes vegades entrevistes amb bisbes. Nosaltres aquí lo mateix donem compte d'un discurs den Cambó, d'un apocàlipsis d'un Congrés radical, que d'una manifestació federal-nacionalista.

En canvi, els organitzadors de les festes del Centenari den Balmes, han negat el permís d'entrada en el Congrés Apològic als redactors dels diaris liberals. Al ministre d'un govern que està disputant-se ab el Vaticà, però que portava 100 pessetes, si que li han deixat entrar i fins li han permès fer-hi sentir la seva paraula.

Al banquet de gala de l'Ajuntament de Vic, no hi van tenir entrada els redactors de l'El Diluvio i de l'EL POBLE CATALA. La memoria den Balmes no es propietat dels fanàtics de Vic. Si tenien el propòsit de fer obra sectària podien avisar-nos, perquè's altres que també som catalans i també's vanagloriem d'esser fills de la patria den Balmes, haguessim pogut celebrar el Centenari de la seva naixença a casa nostra.

Què dirà el cronista de «La Vanguardia», que las dos dies celebrava com una victòria contra l'esperit cursi i provincial, el fet de que un arcaisme republicà, al rebre a l'infanta d'Espanya? Vol alguna cosa més cursi i més ridícula que la mesquina intolerancia dels organitzadors del boicot de Vic?

OBERTURA DE CURS

Finida la canícula, els escolars retornen lentament de la vida a ple camp, ont els seus muscles s'han enfortit i els seus nervis vigorisat. L'hora de rependre'l conteu de l'esperit ja ha sonat pera molta gent; d'altres l'esperen d'un moment a l'altre; i en moltes famílies se debat, a la vetlla, aquest transcendent problema de la cultura de l'infant, que es la clau del seu avenir.

Y els pares se pregunten: ont portarem el noi? Quin col·legi pot esser el millor pera que'n's ne fassin un home?

Oh nequíssim problema familiar! Són moltes les famílies que no'n tenen sinó una vaga idea dels establiments de cultura. Moltes han d'indagar, de fer preguntes als veïns, als amics i als coneguts, en averiguació de quin establiment d'ensenyansa pot convèncer millor als seus medís de fortuna, a les condicions de situació i del sentit en que vulguin que el fill s'orienti.

Per aquests pares indecisos pot esser d'un gran servei l'anunci dedicat especialment a col·legis i establiments d'ensenyansa que publiquem a quarta plana. Allí trobaran, segurament, lo que desitgen.

EL CONGRÉS DE BRUSELES

S'ha celebrat a Brusel·les el tercer Congrés Internacional d'Educació popular, organitzat per la Lliga de l'ensenyansa, al qual han assistit representants oficials de dotze nacions i nombrosos pedagogs de tot el món.

El Congrés ha tingut lloc al Palau de Festes de l'Exposició. Presidí la sessió d'obertura M. Charles Buis, qui, després de saludar als congressistes estrangers, recordà que, l'any 1864, Bèlgica prengué exemple de la societat holandesa «Pera el Bè», creant la Lliga de l'ensenyansa.

L'orador mostrà's progressista fins des d'aleshores per l'educació popular, i constata ab satisfacció que tots els països representats en l'Exposició de Brusel·les demostren preocupar-se de l'educació. Al principi, la tasca de millorar la educació era difícil; calia fer l'escola atractiva, i se conseguí. L'Al·lemanyia, en aquest punt, donà un bell exemple d'iniciativa.

Calgué desseguida omplir aquests escoles d'alumnes—afegí M. Buis.—Y aquí, a Bèlgica, restem avergonçats en aquest punt. El tant per cent dels analfabets és encara enorme entre nosaltres.

M. Buis exposà la feina que devia fer el Congrés, i els esforços que són necessaris pera posar més llum en els cervells i més habilitat en les mans. Acabà el seu discurs inaugural fent l'apologia de la discussió i de la llibertat, les quals, fins dintre l'error, donen la victòria a la veritat.

M. Roger Trouselet, delegat del ministre de la guerra de França, feu veure l'interès ab quel·l ministeri de la Guerra francès pren els treballs del Congrés. De 1906 ençà, s'han creat a França diverses obres per desmuntar l'instrucció en les files de l'exèrcit: cursos especials; conferències populars a les quals han assistit més de 3 milions de soldats; biblioteques que posseeixen més de 500.000 volums. Tot això s'ha fet ab un fi d'elevació moral.

M. Petit, inspector general d'Instrucció a França, detallà l'evolució de la instrucció pública a la República francesa. «Si trenta anys ençà—digué—teníem en l'exèrcit francès 40.000 analfabets, ara no'n tenim més que 14.000».

El delegat polonès Radzieski recordà que fou la Polònia el país que tingué el primer ministeri d'Instrucció Pública a Europa... Y actualment hi ha, a la Polònia russa, un 75 per 100 d'analfabets. «No es culpa nostra—exclamà—car s'ensenyava als nostres fills en la llengua russa, i no en la nostra llengua nacional. Es això un mal greu».

En la sessió de clausura, se votà una proposició a favor de l'Instrucció obligatòria primària de 10 a 14 anys i de la ensenyansa dels adults fins a 17 anys.

Entre grans aplaudiments fou aprovada la proposició següent:

«Preparar als membres del Parlament que dicin una llei prohibint la circulació de periòdics pornogràfics i de la premsa il·lustrada que's dedica a la narració de crims».

M. Petit, parlant de les conclusions adoptades sobre's temes posats a discussió, digué:

«El present Congrés ha donat solucions pràctiques, en les quals tothom s'inspirarà demà. Els governs ne pendran exemple. Els mestres laics han comprès que no han de deixar-se pendre'l lloc pels altres».

Com a representant del govern d'Espanya, assistí al Congrés el senyor Vincent. En la sessió de clausura pronuncià un discurs, que produí certa sensació.

Heusaquí algunes de les coses que digué, segons tradum del diari francès d'Action:

«M. Vincent (Espanya) declara, en nom del govern espanyol, que es partidari de l'Instrucció obligatòria i dels progressos laics».

«En mitg d'aplaudiments, afirma que'l govern espanyol vol ferment l'igualtat en la ciència i en l'ensenyansa».

«Acaba manifestant que Espanya s'inspirarà en les conclusions del Congrés».

S'ha d'advertir que aquest Congrés té les conclusions en el mateix adoptades tenen un caràcter francament laic.

Cloregué la sessió M. Buis, qui proposà que'l pròxim Congrés d'Educació popular tingui lloc a Madrid, com així s'acordà. Terminà anunciant que l'Estat d'Il·linoís (Estats Units) acaba de votar la neutralitat de l'ensenyansa.

Regrés de l'infanta

A dos quarts de vuit arribà a l'estació de França el tren que conduí a Vic a l'infanta Isabel, ministre de Gràcia i Justícia senyor Ruiz Valarino, la marquesa de Nájera i altres acompanyants, entre ells el capità general senyor Weyler, el governador civil senyor Muñoz i els senadors marquesa d'Alella i Pere G. Maristany.

A l'estació fou rebuda l'infanta per l'arxibisbe de Barcelona senyor Serrallera, el que superior de policia senyor Millan Astray, el secretari del Govern civil senyor Die, don Ferran Weyler i nombrosos comissions militars i els pocs monàrquics d'aquesta ciutat.

L'infanta ha saludat a tots manifestant que retornava molt satisfeta del viatge a Vic i Ripoll.

SPORTULA

El brindis imperial

Es un gust esser emperador. Ja veieu de quina manera una mediocritat tan perfecta com aqueix Guillem II s'aixeca pera brindar en un convit de gala, i el seu brindis sona de cap a cap de món.

Jo us confesso no tenir ni un bri de simpatia pera aqueix home, veritable «cabotin» ab corona. Un amic meu diu que li resulta una mena de petit Neró sense la grandesa de la crueltat, un Neró «dilettante» de totes les arts que li negaren els déus. Un dia's vol cepatar ab una detestable pintura simbòlica del «Perrill groc»; i els burgesos diuen: ¡oh!, el kaiser pintor! Un altre dia compón l'«Himne a Aegyr», pera que diguin: ¡oh!, el kaiser músic! Un altre dia comenta el text de la Bíblia en la lectura dominical del seu cyackto, pera que pugui dir-se la gent: ¡oh!, el kaiser Pastor!

D'ell l'historia podria escriure que va tenir la grandesa de lo que no va fer, i va esser tingut com a sostenidor de la pau per la consideració, purament negativa, de que no va arribar a promoure la guerra.

Les seves frases de «Matamores, de «Miles gloriosus», han recorregut per tot arreu, algunes d'elles escandalosament cíniques, com aqueix: «No feu presoners!» dirigit a les tropes que anaven a la crudelíssima intervenció europea a Xina. Y allò altre de «la pólvora seca i l'espasa agudada».

No hi puc fer més. Jo participo d'aquella antipatia que en Tolstoi, en el seu llibre «La salvació està en vosaltres», manifesta pera aquest Cèsar fortament esbònic, ab porpra i casc de guardarropa, com un tenor lohengrínic. Y crec que la meua antipatia va sobre tot a lo que té, aquella figura, de fonsament burges, tal com el lèxic dels artistes entén la paraula burges. Trobo, francament, que la rassa de Kant, de Goethe, de Wagner i de Nietzsche haurien de tenir una altra representació oficial...

Y bé: en el seu darrer brindis, el kaiser, en una volta més, ben poc germànic. «Per què? Jo us ho diré. Perquè me sembla... «apàstia!» [Tota la tradició moderna del liberalisme polític, del constitucionalisme, del parlamentarisme, es un eco del «liure examen» proclamat per Luter. El dret diví dels reis equival, en política, a lo que es en religió l'infalibilitat pontificia. Creures instrument de Déu, com a Cèsar, equival a creures vicari p verb de Déu, com a Pontífex. Repareu que, entre nosaltres, els partidaris extrems de l'absolutisme religiós són els partidaris extrems de l'absolutisme monàrquic. Un mateix argument d'autoritat serveix a les dues potències, la temporal i la espiritual; un mateix esclavatge de moltons fa ajupir sota's dos tronons l'etern remat humà.]

Y també una mateixa desconfiança envers la «interpretació personal» fa mirar ab recel la ciència i els llibres, ja sien perillosos pera el dogma religiós, com els de l'Escola racionalista, ja ho sien pera el dogma polític, com els de l'Escola socialista.

FOSFOR

Com se'n van els diners de Barcelona

L'electricitat

Llegint el rapport de «La Banque pour entreprises électriques», de Zurich, podem enterar-nos de com se'n van els diners de Barcelona. Aquesta societat anònima, que potser no coneix cap dels nostres lectors, ha cobrat per la seva participació en negoci d'electricitat de casa nostra durant l'any econòmic de 1909-10, la bonica suma de 333.112,50 pessetes.

La modesta ciutat de Zurich se dedica, doncs, a penetrar-nos pacíficament. El seu Banc ha adquirit 8.893 accions de la Companyia Barcelonesa d'Electricitat, que li hauran costat un valor nominal de pessetes 4.441.500, ja que per aquest preu les avalora en el seu balanç. Y sembla que encara no'n té prou, perquè conserva 150 certificats de primer subscriptor que li donen dret a retindre una bona part de totes les noves subscripcions que's fassin.

Al 30 de juny de 1909, aqueixes accions tenien a la Borsa un valor efectiu de 5.312.034 pessetes. Això vol dir que, apart dels beneficis obtinguts, hi sortia guanyant, per augment de preu dels seus títols, 870.534 pessetes.

Els nostres lectors potser trobin que això ja es molt. Però el negoci va bé. El Consell del Banc fa a saber als seus accionistes que al 30 de juny de 1910 les accions havien pujat 32 francs més cada una; lo que representa una nova ganancia de 550.746 pessetes.

Y després diran que les coses de Barcelona van malament! Els amables i modestos capitalistes de Zurich, deuen pensar que si per cas això serà pera nosaltres, perquè pera ells es una vinya. Per si no'n tenien prou ab això, encara diuen que han avenat diners en compte corrent a la Companyia Barcelonesa d'Electricitat.

Llegint el rapport de la sudita Banca, ens enterem d'algunes coses que poden esser interessants pel públic de Barcelona.

lona, Sembla que'l negoci d'electricitat augmenta a casa nostra. Vegisen la prova:

	1908	1909	Aument %
Abonaments en kilowatt	20.838	24.740	19
Entregues en kilowatt-hores	20.709.811	24.301.472	17

Aqueixa societat suïssa posseeix el 24 i mitg per 100 del capital en accions de la Barcelonesa d'Electricitat. Es ben segur que'l 75 i mitg per 100 restant està en la seva majoria en mans dels alemanys.

Aquí a Barcelona lo que hi deu haver més són obligacions d'aqueixa empresa. Y ab això sol ja queda demostrada la nostra capacitat financiera. Perquè's suïssos i els alemanys, que posseeixen les accions, cobren ja fa tres anys un benefici anual de 750 per 100 en valors que per no esser amortissables milloren cada dia de preu.

En canvi nosaltres, en el mateix negoci, hi possem els diners en obligacions que pera tenir un límit d'amortissació no poden pujar i que fins ara no donaven més que'l 5 per 100 anual. Aquesta política és veritablement absurda. Y els suïssos i els alemanys que ho han filat han pensat que encara se podia reduir l'interès de les obligacions al 4 per 100 i estan en camí de conseguir-ho.

En els que parlen del «pervénir d'Espanya al Marroc» els hi proposen l'estudi d'aquest cas de penetració pacífica, que no costa als alemanys i als suïssos tants mals de cap com això, ni una sola gota de sang de fills de mare.

ODISSEUS

Acció Política y Social

(En aquesta Secció publicarem l'anunci de tots els actes que celebra el Centre d'Acció Política y Social y dels quals ens donguis avís anticipat)

Centre Nacionalista Republicà.—Districte VII.—Mansó, 52, baixos.

Avui, dissabte, les deu de la vetlla, el jove don Josep Maria Labranya donarà una conferencia, disertant el tema: «Estudi crític de les Religions».

La batalla de les faldilles trabades

Hi ha una cosa versàtil que es la moda femení i una altra permanent que es l'iglesia, com hi ha un esperit d'elegancia i de frivolitat que es el francès i un altre pesadet i groller que es el nordamericà. Un telegrama'n anuncia que l'iglesia acaba de posarse contra la moda, i els nord-americans contra's francesos. Les faldilles trabades són les culpables d'aquestes tres d'elles del vell món eclesiàstic i de la novella rassa anàrca.

Els sastres de senyores de New York han fet un miting contra les faldilles trabades. Els ianquis són gent pràctica i de claren la guerra a una moda que impideix pujar als veïcels, anar depressa per les grans avingudes, i altres fèines tan necessaries o més que aquestes. Però els nostres newyorkins contenen que la dona, encara que fassi de telegrafista y de tenedora de llibres, serà l'eterna ofertora de la poma simbòlica, han votat l'adopció d'unes faldilles una mica estretes, però no d'abaix tan sols, sinó de la cintura als peus, de manera que donguin discretament l'impressió de la plenitud. Tan vegada aqueixos sastres trobin una faldilla que unexi lo útil ab lo dols y que ofereixi a les dones la plenitud desitjada y la mobilitat necessaria. Però tenim prou de que no sigui una moda pera tenedores de llibres, com va esser una moda pera carters les botes ianquis. Els bons ianquis, fabricants d'embutits, segurament que veuran les llines femenines com les d'una bufarra una mica ben feta.

Lo que no's comprén es que l'iglesia se declarí enemiga de les faldilles trabades. La missió dels eclesiàstics no es salvar pecadors? Doncs si la nova moda es encara que al revés, una nova representació de la temptació del Paradís, si's creu que lo que traba les faldilles destraba els mals pensaments, y es cada dona l'esposa dels «Cantars dels Cantars», ab tots els simbòlics valors, turons, carenes i amagatalls de la orografia salvomònica, i per què lluitar aquest moment de pèssim consensio lloc a penitències i a absolucions? Si no hi han pecats, ni pecadors, i què farà l'iglesia? Bé pot, doncs, consentir el pecat venial de una plenitud de plenituds femenines, produïdes per la coqueteria d'una ciutat, si logra redimir a totes les que se volen taparse més, més se descobreixin.

—Es que—diuen els capellans italians—les nostres costums ens obliguen a pendre decisions radicals contra aquestes robes que acusen excessivament lo que ja se s'acusa massa. Efectivament, a Italia les dones resen completament exteses a terra. Aquesta postura sembla que resulta excessivament temptadora ab les faldilles trabades y que alguns en lloc d'atendre al Cel, com es de rigor en una iglesia, atenen massa a la terra. [Pobre puresa la d'aquests religiosos que s'entrebancan en un llas de seda corredís! Com prenem que això passés ab unes faldilles destrabades, però no's comprén ab unes que no deixen passar l'aire y obliguen a caminar ab una passa menuda, discreta, passets de monja que va camí del Cel.]

L'altre dia, en «Xénus» defensava la nova moda en nom de l'estètica pera tots. Una senzillà llassada nivellava ab la baronessa gracia a la modisteta y a la baronessa. Un mateix pas presideix el moviment de les nostres dones y una mateixa castetat. Perquè contra els ianquis y els clergues, la faldilla trabada dona una regla moral. Ella destrueix, pel sol motiu de la llassada trabadora tots els capítuls de les noveles galants y les dones saben que's episodis de l'amor ab les faldilles trabades serien una mica ridicols.

PARADOX

El Congrés Socialista DE COPENHAGUE

La vaga general y la guerra. -- La legislació obrera. -- Qüestions diverses

Comentari final

La vaga general y la guerra

En alguns diaris estrangers i espanyols hem vist estampada l'erronia afirmació de que'l Congrés de Copenhague ha rebutjat la vaga general com a medi pera evitar la guerra. Hi ha en això un malentès, fill d'una superficial o incompleta lectura de les ressenyes periodístiques relatives a les sessions de les comissions y del Congrés en ple. Com que es aquest un punt importantíssim y transcendent, ens creiem en el cas d'insistir-hi pera aclarir-lo.

Al discutir-se la qüestió del desarmament y de la guerra en el sí de la comissió, els delegats Vaillant (francès) y Keir Hardie (anglès), presentaren una esmena en la qual se demanava que'l Congrés declarés que, pera evitar la guerra internacional, els treballadors de les nacions en lluita han d'anar a la vaga general. El ponent Ledebour, diputat alemany, no acceptà l'esmena franco-anglesa, la qual s'agué rebutjada pera la comissió (119 vots en contra y 59 en pro). Però els que votaren en contra no's mostraren enemics de la vaga general en cas de guerra, sinó que's limitaren a creure improcedent la declaració que al Congrés demanaven Vaillant y Keir Hardie.

En els debats de la comissió, Ledebour digué que havia deixat imprèdica la redacció de l'apartat relatiu als moviments populars contra la guerra, per por de que una declaració categòrica en favor de la vaga general costés persecucions als socialistes de certs països, entre ells l'imperi germànic. La proposició no enumerava els mèdies pera impedir la guerra; però, digué Ledebour, els alemanys no'n rebutgen cap.

En la sessió plenària del Congrés, declarà Ledebour, textualment:

«Es evident que la vaga general pot esser un bon mèdi pera evitar la guerra; més no cal imposar-la al partit com un dogma. S'han de tenir en compte les diferències dels temperaments nacionals y la quantitat de llibertat que cada partit té pera sa propaganda.

«Ja se prou bé que en el text de la esmena, Vaillant no diu pas que'l Congrés «declari», sinó que'l Congrés «declara». En realitat, es lo mateix. Més val deixar que's sindicats de cada nació vegin si la vaga general es possible en el seu país».

Els contraris a l'esmena franco-anglesa, no rebutjaren la vaga general, no la condemnaren. Lo que rebutjaren es l'afirmació de la mateixa com a regla de conducta general y categòrica. Més, en la sessió plenària, l'esmena no fou rebutjada: no fou rebutjada en cap sentit. Després dels discursos de Ledebour, Keir Hardie, Renner, Jones, Vandervelde y Vaillant, s'acordà remetre la qüestió, pera el seu mèdi detingut estudi, a la Junta socialista internacional y als partits de cada nacionalitat, y ferlo figurar en l'ordre del dia del Congrés vinent, que se celebrarà a Viena l'any 1913. Això significa una victòria moral pera's partidaris de l'esmena Vaillant-Keir Hardie, sobre tot tenint en compte que la mateixa petició d'ajornament, formulada de bon principi, fou denegada pera la comissió.

La legislació obrera

L'alemany Molkenbuhf fou el ponent d'aquest tema. En la seva proposició, aprovada en sessió plenària del Congrés per gran majoria, constata l'insuficiència de l'actual legislació obrera en les diverses nacions. Entre les reformes legislatives que cal conseguir, enumera les següents:

1. La jornada màxima de vuit hores de treball.
2. La prohibició de que treballin els menors de 14 anys.
3. La prohibició del treball de nit, llevat dels casos en que ho fassin absolutament necessaris raons tècniques o d'interès públic.
4. Un descans setmanal, sense interrupció, de 36 hores.
5. Garanties pera'l dret d'organització obrera.

A, R, y V.

DE CULTURA

L'adquisició de «El Cansoner Gil»

Els esforços que significa l'adquisició de l'antic manuscrit «El Cansoner Gil» ab destí a la Biblioteca Nacional de l'Institut d'Estudis Catalans, majorment si's considera lo atesa que ha estat la seva compra per certes biblioteques estrangeres y la desusada forma ab que s'ha efectuat llur possessió, ha motivat l'enjuici de les següents lletres per part de la Secció d'Estudis, Propaganda y Electoral del Centre Unió Federal Nacionalista Republicana del Districte II.

«Senyor President de l'Institut d'Estudis Catalans.

Honorable senyor: La Secció d'Estudis, Propaganda y Electoral d'aquest Centre ha acordat dirigirvos la més coral enhorabona per l'adquisició de la valiosa obra «El Cansoner Gil» que tant contribuirà a engrandir la riquesa de textos de que

consta la ja ufana Biblioteca que teniu l'honor de presidir, a la vegada que us prega feu arribar a mans dels egressos donants l'adjunta comunicació.

Donantvos mercès per la gracia que sol·licita, recomana visquem molts anys pera gloria de les lletres patries.

Ciutat, 2 de setembre 1910.

El president, Josep Milet; el secretari, Josep Labranya.

«Senyors Isidre Bonsonís, Pere G. Maristany, Eduard Sevilla, marques de Maurry, Josep Masana, Jacinto Serra, Hancher M. Huntington, Hugo Herberg, Manuel Girona y donya Teresa Amatller.

Honorables senyors: La Secció d'Estudis, Propaganda y Electoral del Centre Unió Federal Nacionalista Republicana del Districte II no pot de menys d'exterioritzar el goig que ha sentit a l'enterarse de la noble y generosa acció que haveu realitzat en pro de la cultura catalana, comprant pera ferne entrega a la comunitat, ab l'oblate desprendiment, el valú manuscrit «El Cansoner Gil», desconegut tresor de inestimable valia literaria.

Vostre interessant geste, per dissort pot esser a Catalunya, fa que se us senyali, benivolents gaires, com a escullis po-

1910

1910

1910

1910

